

maal, men efter hvad der udtrykkeligt er fremhævet overfor mig af en Mand, som jeg anser for en af de mest sagkyndige paa dette Omraade blandt dem, som staar frit, kan Ændringsforslaget ikke forenes med Konventionen. Særligt maa jeg i den Henseende henvise til Professor Grundtvig, som vel anses for den uomtvistelig dygtigste Jurist paa Sørettsens Omraade. Naar han, som har været delegeret, bestemt hævder, at en saadan Ændring vil være i Strid med Konventionen, kan jeg ikke tro andet, end at det vil være absolut urigtigt at ændre Lovforslaget paa dette Punkt.

Ordføreren (Birch): Medens jeg ganske kan slutte mig til en tidligere Taler, der anbefalede Ændringsforslaget under Nr. 1, mener jeg at burde gøre opmærksom paa en Fejltagelse af den ærede Taler, idet han, saa vidt jeg forstod, nævnede, at England havde en mindre Maksimumserstatning for Menneskeliv end den her i Ændringsforslag Nr. 1 foreslaaede. Det er ikke rigtigt. England har ikke fastsat nogen Maksimumserstatning for Menneskeliv, men indskrænker sig til at have et almindeligt Maksimum for den Erstatning, et Rederi overhovedet kan blive forpligtet til at udrede for den Skade, et enkelt Skib hidfører. Dette Maksimum er udtrykt ved 15 Pund Sterling pr. Ton af Skibets Drægtighed. Disse 15 Pund Sterling refererer ikke til Menneskeliv, men er den Maksimumserstatning, som kan paalægges Skibet.

Om § 2, 2det Stykke, skal jeg ikke udtale mig vidtløftigt, men kun fremhæve, hvad jeg ikke nævnede før, at en af de Opgaver, som har foreligget for Danmark ved Udarbejdelsen af dette Lovforslag, har været at skabe en nogenlunde ensartet skandinavisk Lovgivning, og Forholdet er, at Sverige har strøget § 2, 2det Stykke, og antagelig vil det blive strøget ogsaa af Norge. Vi vil altsaa, hvis vi ved at stemme for Mindretallets Ændringsforslag under Nr. 3 genoptager § 2, 2det Stykke, netop hidføre en Forskel, hvor vi har søgt at hidføre Ensartethed. Jeg mener, at der skal ret presserende Grunde til for at gøre dette. Som jeg to Gange har haft Lejlighed til at paavise, vindes der ikke noget ved dette Ændringsforslag, og man har ikke fra anden Side paavist, at jeg her tager fejl. Jeg skal ikke opholde Tinget med at trække Eksempler frem, og man vil kunne faa en Forestilling om, hvad

Sagen drejer sig om, hvilken Dækning der paa andre Omraader er for den erstatningsberettigede, hvis man i Betænkningen Side 5 til 8 læser en Del Spørgsmaal, som Udvalget har fremsat til Danmarks delegerede, og de delegeredes Svar paa disse Spørgsmaal.

Det under Nr. 5 af et Mindretal stillede Ændringsforslag slutter sig til den nugældende Sølovs § 226, der i sit første Stykke siger: „Bjærgelønnen maa i Almindelighed ikke sættes højere end til en Trediedel af det bjærgedes Værdi efter Fradrag af Told og andre offentlige Afgifter“, o. s. fr. Udvalget har ment, at dette var uforeneligt med Konventionens Ordlyd, og som det allerede er fremhævet af Ministeren, staar Udvalget ikke alene her, men har efter at have rettet et Spørgsmaal ikke blot til Professor Grundtvig, men til Danmarks delegerede paa Brysseler-Konferencen, faaet det Svar, at Ændringsforslaget ubetinget maa anses for uforeneligt med Konventionen. Hertil kommer yderligere, at baade Sverige og Norge har stillet sig paa samme Standpunkt, idet ingen af dem har voyet at optage Bestemmelsen fra den gamle Lov. Konventionen og dermed ogsaa Lovforslaget opremser i § 7 en hel Række Forhold, som skal være de afgørende ved Bestemmelsen af, hvilken Bjærgeløn en Bjærg skal have, og disse Bestemmelser er saa udtømmende, at man endog har fundet Anledning til at dele dem i to Kategorier, i en første og en anden Række. Saa forekommer det mig, at man ikke behøver at være Jurist for at se, at den Paastand, som blev fremsat af den ærede næstforegaaende Taler (Alfred Christensen), er ganske urigtig. Vi behøver blot at tænke os siddende som Søretsdommere med § 7, der altsaa bygger paa Konventionen, for os. Den siger, at naar man bestemmer en Bjærgeløn, skal der tages Hensyn til den Besværlighed og Fare, hvorfor Bjærgene har været udsatte, og til en hel Række andre Forhold, som i første Række skal være afgørende, og i anden Række skal der yderligere tages Hensyn til det bjærgedes Værdi. Hvis vi paa Basis af de 6 Rækker Bestemmelser danner os en Forestilling om, hvorledes Bjærgelønnen bør være, vil det i høj Grad paavirke vort Skøn, hvis der, som Ændringsforslaget har til Hensigt, yderligere bringes et nyt Moment ind, en ny Bestemmelse, som ger: Dog bør, skønt alt det andet er tægt i Betragtning, i Almindelighed Bjærgelønnen